

manden. Dyhring behandlede ham vedvarende med samme lidt lade Forbindtlighed som før; men klog af Skade sørgede Nanny selv for, at hun og Per ikke oftere blev alene.

Først den Dag, da de rejste og han mødte paa Jernbanestationen for at sige Farvel, vovede hun sig paany frem af sit Baghold. Ikke alene trykkede hun ved Afskeden Pers Haand med umiskendelig Varme; men da Toget skulde til at køre og hun stod bag det aabne Kupevindu, lod hun — med glimrende Forstillelseskunst — sine dejlige Øjne hvile paa ham med et lidenskabeligt Udtryk, som om hun nu i Afskedsøjeblikket modstandsløst revees hen af en Følelse, hvormed hun i det Skjulte havde kæmpet.

Hun holdt i Hænderne nogle meget smukke og kostbare Blomster, en Afskedsbuket fra Per. Idet nu Toget satte sig i Bevægelse, lod hun en af dem — en halvt udsprungen Rose — falde ned paa Peronen. Det kunde se ud, som om det skete af Vanvare; men det kunde ogsaa være et Tegn, en tavs Tilstaaelse, en straalende Forjættelse.

Per tog Blomsten op — uvis om, hvad han turde tro. Da han igen saae i Vejret, var Kupevinduet tomt. Han fulgte det med Øjnene; men Toget forsvandt bag et Hushjørne, uden at hun lod sig se.

Efter en lang, sanseløs Omflakken i Roms Omegn naaede han hen mod Aften sit Logis. Han havde da besluttet at bryde med Jakobe.

Tanken havde længe ulmet hos ham. Under Opholdet i Rom var Jakobe bleven ham mere og mere fremmed. Hans Udvikling havde Dag for Dag ført ham bort fra hende. Det var gaaet op for ham, hvor grundforskellige de var, og hvor daarligt Jakobe med sit sære, for mange frastødende Væsen vil-